

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 376/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., P. SERVICE, K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 114/2009-100 zo 4. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P., P. SERVICE, K., **o d m i e t a** z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2010 doručená sťažnosť P. P., P. SERVICE, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 114/2009-100 zo 4. mája 2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 7 966,54 €.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Krajský súd potvrdil rozsudkom sp. zn. 11 Co 114/2009 zo dňa 2. júna 2010 prvostupňový rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 41 C 46/2008.

Žaloba, ktorá bola uvedeným rozsudkom zamietnutá, smerovala proti T. K.. Žalobca ňou uplatňoval zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná firma v minulosti umiestnila na pozemku, ktorý nadobudol kúpou, teplovodné potrubie. Je vedené vzduchom, resp. nad zemou, čím trvalo obmedzuje vlastníka. Ten je povinný rešpektovať tzv. ochranné pásmo, ktoré má v tomto prípade 500 m².

Nespornou otázkou, resp. faktom je existencia zákonného vecného bremena. Spornou je a bola otázka práva vlastníka pozemku na náhradu za výrazné obmedzenie jeho užívania.

Všeobecné súdy dospeli k názoru, že zákon č. 657/2004 Z. z. „neustanovuje spôsob a formu náhrady...“, a citujú ustanovenia zákonov predchádzajúcich a § 33 ods. 1/ a 38 ods. 4/ uvedeného zákona. Obidve tieto ustanovenia interpretovali súdy chybné, v rozpore predovšetkým s článkom 152 ods. 4/ Ústavy SR.. Odporca /krajský súd/ konštatoval, že žalobca /sťažovateľ/ nemá nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, že je povinný obmedzenie trpieť bez takéhoto nároku. Zjavného omylu sa dopustil tvrdením,

že o bezdôvodné obohatenie nemôže ísť, pretože „... nejde o žiadny zo zákonných dôvodov (osobitných skutkových podstát vzniku bezdôvodného obohatenia) uvedených v § 451 ods. 2) OZ“ a tvrdením, že u sťažovateľa „... nedošlo ani k nútenému obmedzeniu jeho vlastníckeho práva v prospech žalovaného...“.

K prvému tvrdeniu treba uviesť, že aj právna teória aj právna prax nemajú žiadne pochybnosti v tom, že bezdôvodným obohatením je nárast majetkových hodnôt v prípadoch, keď povinný neplatí, čo by inak platiť mal. Zákonnú oporu nachádza oprávnený v „plnení bez právneho dôvodu“, keď plnením treba logicky chápať poskytovanie vlastného majetku k cudziemu úžitku.

Druhý, vyššie uvedený omyl je v protirečení so záverom, že práve za obmedzenie žiadny nárok neprislúcha.

Ani jedno z týchto chybných tvrdení nie je pravdaže spor rozhodujúce. Sú však svedectvom o povrchnom prístupe odporcu k otázkam podstatným a rozhodujúcim.

Odporca sa stotožnil s chybným pochopením rozsahu, v akom prvostupňový súd ustálil status quo ante, prolongovaný v otázke oprávnení z vecného bremena zákonom č. 657/2004 Z. z. Tento termín bol prvý raz použitý v náleze Ústavného súdu PL ÚS 28/05. Dôvod, pre ktorý som už v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku tvrdil, že pasáž z neho, použitá v jeho odôvodnení je vytrhnutá z kontextu, vychádza z porovnania obsahu zákona aktuálneho s obsahom zákona č. 79/1957 Zb. /a nasledujúcich/, vrátane vykonávacej normy Vl. nar. č. 80/57.

Citovaný nález riešil prípad s mierne odlišným skutkovým, ale v podstate totožným právnym stavom. Po odcitovaní obsahu ustanovení, zakladajúcich presne stanovený rozsah oprávnení Energetických podnikov (ktorý sa zachoval v nezmenenom znení) prijal quasi prejudiciálne závery, uplatniteľné i v okolnostiach tohto prípadu: toto ustanovenie (§ 69 ods. 10 zákona o energetike) samo osebe nezakladá nárok na náhradu pri obmedzení vlastníkov nehnuteľností za výkon oprávnení energetických podnikov... ktoré im vznikli pred účinnosťou zákona o energetike, ale iba deklaruje zachovanie statu quo ante v obmedzení užívacieho práva vlastníkov dotknutých nehnuteľností.“ Ďalej uviedol, že navrhovateľ „... de facto namieta skutočnosť, že zákonodarca „neobnovil“ zaniknuté nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov.“ Napokon uviedol ťažiskový názor, že „... predmetom namietaného ustanovenia

sú len oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam a obmedzenia ich užívania, nie však aj náhradu za toto obmedzenie.“ Keďže aktuálny zákon o náhradách mlčí a v predtým platnom § 22 zák. č. 79/59 Zb. je náhrada výslovne uvedená v samostatnom ods. 2/ tohto ustanovenia, vyznel záver do logického konštatovania, že prechodné ustanovenie (§ 69 ods. 10 EZ) nie je protiústavné. Pre potreby tohto prípadu to znamená, že je v súlade ako s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, tak s obsahom § 128 OZ a rovnako s čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru. Sťažovateľ neuplatnil svoje právo spätne v inom rozsahu, ako mu to dovolil § 107 ods. 1/ OZ. To, že ide aj o nárok v budúcnosti, je samozrejmé.

Odporca porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu nielen nesprávnou interpretáciou jednoduchého zákona, ale aj absenciou vyčerpávajúcich dôvodov vo svojom rozsudku. Ani za judikatúrou ustáleného stavu, že a) Ústavný súd nenapráva ani zjavné skutkové a právne omyly všeobecných súdov, b) súdy nie sú povinné vykonať a reagovať na každý navrhnutý dôkaz, nemožno v okolnostiach tohto prípadu opomenúť, že aj a) porušením procesného základného práva došlo k porušeniu „hmotného“ základného práva, b) návrhy a vyjadrenia účastníka k podstate sporu nemôže súd nechať bez reakcie.

Spolu s ostatnými krajinami (štátmi) združenými v Rade Európy patrí Slovenská republika pri ochrane základných práv do jednotného právneho priestoru. Odporca (ani súd prvostupňový) nepovažoval za potrebné výslovne v odôvodnení rozsudku odmietnuť názor Ústavného súdu ČR vyjadrený v náleze I. ÚS 137/03 z 18. 11. 2003, i keď bol v konaní prezentovaný. Keďže nejde o názor odťažiteľný, ale absolútne k tejto veci priliehavý, právom som očakával konkrétny argument, pre ktorý ho súd nepovažoval za použiteľný. Spolu s uvedeným nálezom Ústavného súdu SR (v rozsudkoch de facto citovaným) tvorí ústavne aj zákonne podloženú bázu vyhovenia žalobe sťažovateľa.

Zmienka o daňovej úľave a o možnostiach zníženia kúpnej ceny vecným bremenom zataženej nehnuteľnosti je nenáležitá. Nerieši princíp sporu, ale variabilný detail vzťahu iných subjektov, ako účastníkov. Nemôže teda nijako ovplyvniť ústavný rozmer prípadu.

Sťažovateľ žalobou uplatnil nárok na odplatu za užívanie časti jeho nehnuteľnosti za obdobie po účinnosti zákona č. 657/2004 Z. z., teda po 1. januári 2005. Ako už bolo uvedené, tento zákon žiadne ustanovenie o náhradách neobsahuje. Aby sa nedostal do rozporu s kogentným obsahom čl. 20 ods. 4/ Ústavy, § 128 Obč. zákonníka, ponechal túto otázku na riešenie všeobecným predpisom. Napokon napriek princípu zmluvnej

voľnosti dovoľujúcej uzavrieť akúkoľvek zmluvu, ak sa neprieči zákonu (atď.), zdá sa logickým „priradiť“ jednorazovú náhradu k vyvlastneniu a trvalú k obmedzeniu vlastníctva. Povinnosť náhradu poskytovať uvádza čl. 20 ods. 4/ Ústavy kumulatívne s ostatnými podmienkami (miera, záujem, zákon), ktoré sú rovnocenné.

Sťažovateľ okrem tohto neúspešne viedol rovnaký spor. Bolo to síce pred účinnosťou aktuálneho EZ, no už v tom čase skôr spomenutý nález Ústavného súdu ČR nastolil pre tamojších vlastníkov iný „režim“. Napriek tomu, že ak bude sťažnosť úspešná, bude úspešná aj žaloba, požaduje sťažovateľ priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie ako formu reparácie majetkovej ujmy, ale ako odškodnenie frustrácie a pocitov sklamaní z prístupu všeobecných súdov k relatívne zreteľne porušenému základnému právu. Za primeranú považuje sumu 500,- Eur. »

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 11 Co 114/2009 zo dňa 4. mája 2010 porušil základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 4/, 46 ods. 1/ Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 ods. 1/ Protokolu k Dohovoru.

2/ Rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 11 Co 114/2009 z 5. mája 2010 zrušuje a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3/ Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- Eur.

4/ Krajský súd Košice je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím, nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie svojho vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co/114/2009-100 z 5. mája 2010.

Podstata jeho sťažnosti spočíva v tom, že podľa jeho názoru absentuje ústavne konformná relevantná právna úprava, ktorá by riešila spôsob a formu náhrady na obmedzenie jeho vlastníckeho práva v zákone č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 657/2009 Z. z.“). Argumentuje pritom aj judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky, ktorý nastolil v danej veci pre vlastníkov v Českej republike „iný režim“ v zásade v identickej veci.

Ústavný súd v prvom rade pripomína svoj ustálený právny záver, že v konaní o sťažnostiach nie je oprávnený posudzovať ústavnosť právnych predpisov. K takémuto posúdeniu je oprávnený len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ktoré možno začať len na základe návrhu jedného zo subjektov uvedených v čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy. Sťažovateľ ako fyzická osoba nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie takéhoto návrhu (porov. napr. II. ÚS 5/02, III. ÚS 177/04, IV. ÚS 122/08, II. ÚS 87/2010). Z tohto dôvodu tak ústavný súd neskúmal argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa protiústavnosti súčasnej zákonnej úpravy (m. m. II. ÚS 182/03), ku ktorej jeho sťažnosť smeruje. Námietka sťažovateľa týkajúca sa absencie náhrady za obmedzenie jeho vlastníckeho práva v dôsledku „stavu“ právnej úpravy totiž, ako už uviedol v uznesení sp. zn. III. ÚS 259/09, nemôže byť predmetom preskúmania ústavným súdom na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd k tomu dodáva, že v tomto smere existuje odlišná právna úprava napr. v Českej republike (podobne aj v Spolkovej republike Nemecko), kde možno podať spolu s ústavnou sťažnosťou návrh na zrušenie zákona alebo iného právneho predpisu (prípadne jeho jednotlivého ustanovenia), ak ich uplatnením nastala skutočnosť, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, a podľa tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore s ústavným zákonom (§ 74 zákona č. 182/1993 Sb. o Ústavnom súde v znení neskorších predpisov).

Za týchto okolností posúdil ústavný súd namietané porušenie čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co/114/2009 z 5. mája 2009 „*nielen nesprávnou interpretáciou jednoduchého zákona (zákona č. 657/2004 Z. z., pozn.), ale aj absenciou vyčerpávajúcich dôvodov vo svojom rozsudku.*“

Krajský súd v označenom rozsudku ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 41 C 46/2008-78 zo 14. januára 2009 vo výroku o zamietnutí v časti o zaplatenie sumy 7 966,54 € (240 000 Sk), pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Súd prvého stupňa na správne zistený skutkový stav aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil, vykonané dôkazy úplne a správne vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k správne záveru, že žalobca ako nadobúdateľ vecným bremenom zaťažených nehnuteľností zapísaných na LV č. 11842 k. ô. Košice – Juh, nemá nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ich užívania) v dôsledku zriadeného ochranného pásma v rozsahu vyplývajúcom z povolenej stavby teplovodného vedenia žalovaného, ktoré viazne na nehnuteľnostiach ako zákonné vecné bremeno, vzniknuté na základe zák. č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon). Aj podľa názoru odvolacieho súdu obmedzenia výkonu vlastníckeho práva vlastníka k nehnuteľnosti zaťaženej vecným bremenom, prešli na žalobcu ako nadobúdateľa týchto nehnuteľností (v súlade s vecnoprávnou povahou vecných bremien), a preto žalobca je povinný tieto obmedzenia užívania nehnuteľností v prospech žalovaného trpieť bez nároku na (primeranú) náhradu voči žalovanému. Súd prvého stupňa dospel tiež k správne záveru, že nárok na peňažnú náhradu vo výške nájomného za obdobie od 25. 4. 2004 do 25. 4. 2008 nemožno priznať ani z titulu bezdôvodného

obohatenia, keďže nejde o žiadny zo zákonných dôvodov (osobitných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia) ustanovených v ô 451 ods. 2 OZ. V posudzovanom prípade k zaťaženiu nehnuteľnosti vecným bremenom a z neho vyplývajúcej obmedzeniu vlastníckych (užívacích) práv k zaťaženej nehnuteľnosti, t. j. k vzniku vecného bremena došlo ešte pred účinnosťou zák. č. 657/2004 z. z. účinného od 1. 1. 2005, preto vzhľadom na zákaz retroaktivity právnych noriem, resp. ich retroaktívneho výkladu, a prechodné ust. § 38 ods. 4 zák. č. 657/2004 Z. z., podľa ktorého obmedzenia užívania nehnuteľnosti (to znam. Aj nároky z obmedzenia vyplývajúce) vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona ostávajú nedotknuté, je správny i záver, že uplatnený nárok nemožno vyvodiť ani zo zákona č. 657/2004 Z. z. účinného od 1. 1. 2005.“

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa, ako aj aplikáciou ustanovení zákona č. 657/2004 Z. z. a v ich súvislosti s príslušnými ustanoveniami zákona č. 79/1957 Zb., ktoré sa vzťahujú na konkrétny prípad sťažovateľa. Rozhodnutie krajského súdu preto nemožno považovať za neodôvodnené a arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje (v sťažnosti uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedol aj v odvolaní), nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru nemožno stotožňovať s procesným úspechom v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy

účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (m. m. I. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co/114/2009 z 5. mája 2009.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 4 ústavy ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 4 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010